

Az én kutyám

Emlékszem, szép tavaszi nap volt. Akkor döntöttünk úgy, hogy útrakelünk. A cél az volt, hogy végre nekünk is legyen kiskutyánk.

Hosszasan keresgeltünk az interneten, a fajtisza egyedektől az ingyen elvihető picikig mindent végignéztünk.

Elindultunk tehát vidékre, ahol hat apró kutyus várta, hogy gazdira találjon. Mikor megláttuk őt, egyből tudtuk: ő lesz a kiválasztott. Csokibarna színével, cuki pofijával egyből a szívünkbe zártuk. Nem is volt kérdés, hogy hívjuk majd. Csoki lett a neve. Ennek lassan négy éve.

A törékeny, apró lábú, kajla fülű kutyusból mára szép, formás, nagy kutya lett.

Egy dolog nem változott, a játékossága, pajkossága, és a hízélgése. Ezzel mindannyiunkat levesz a lábáról!

Imádunk játszani vele. Nagyon szeret szabadon futkosni, és – meglepő módon – hintáznai is. Kedveli a jutalomfalatokat, amit puszival köszön meg, a maga módján.

Sok kedves emlékünks van az együtt átélt dolgokról.

Remélem, hogy még nagyon sokáig velünk marad, hogy vigyázhasson ránk, mi pedig őrá.

Forintos Kitti 7.b

Landorhegyi Sportiskolai Általános Iskola